

Anden søndag i advent 2024

Salmer: 74, 268, 86, 541, 83

Kom, Herre Jesus. Amen.

Es 11, 1-10; Rom 15, 4-7; Luk 21, 25-36

Advent er ventetid, forventningens tid, men den har det med at drukne i julen, der begynder tidligere og tidligere. I butikkerne lægges julestads og -godter på hylderne endnu inden Halloween-ræset er overstået, og mangler man noget i dagene op til jul, kan det være vanskeligt at finde, for da har nytårshattene fortrængt det. Dertil pyntes der tidligere og tidligere op i vore hjem, det ene julearrangement afløser det andet, og jeg fornemmer mere og mere, at for mange er julen forbi, når alle sejl har været sat til juleaften. Og dog begynder den først dér. Jeg ser den tidlige julefejring som udtryk for en længsel efter alt det, julen står for, men samtidig går hele julens og dermed også adventens væsen tabt, og i stedet melder udmattelsen og mætheden sig. Jeg kan

ikke lade være med at frygte, at den tidlige og langvarige fejring af julen er udtryk for, at vi faktisk ikke tør vi ikke tro på dens under. Paradoksalt nok, selv om vi – trods alle tidselgemytters rasen i verden – lever et ret trygt liv. Det er som om, at jo mere vi forsøger at betrygge vor egen tilværelse, des mindre har julen at sige os. Vi griber ud efter den, fordi vi ikke kan vente, og netop derfor slipper den fra os.

Her i kirken er det endnu ikke jul, for vi venter Herrens komme, det er det, ordet advent betyder, og som vi kunne høre i dag, venter vi både en herre, der kommer med en så usandsynlig fred, at kalv og ungløve skal græsse sammen, **og** en herre, hvis ankomst bliver varslet af havets og brændingens brusen og himlens kræfter, der rystes. Folk skal gribes af angst, hører vi, og så er det, hvordan vi reagerer i den situation, det kommer an på. Er vi rede? Det kan vi jo ikke vide, men jeg faldt for nylig over et fint lille interview, der kan lede os et stykke ad vejen. Det var med en mand, en geolog, som

for snart tyve år siden havde været på Sri Lanka omkring jul i forbindelse med et feltarbejde, og da han havde mulighed for at kombinere arbejdet med lidt ferie, havde han taget sin datter og sin søn med. De overnattede i en bungalow tæt på strandkanten. Anden juledag vågnede de ved en mærkelig brusen ude fra havet. Da datteren gik hen mod døren, blev den slået ind af en bølge, og hun blev væltet omkuld. Snart var det som at være i en vaskemaskine, havet kastede alt muligt ind i bungalowen, bl.a. en lille dreng, som geologens søn straks greb fat i og fik om på ryggen. Med nød og næppe kom de alle ud, inden huset blev fyldt med vand, og de svømmede hen til nogle bygninger, som det lykkedes dem at komme op på, og drengen blev afleveret til noget familie. Geologen og hans børn overlevede, og de har haft et anderledes tæt forhold siden denne oplevelse, som jo kun de deler, »*en varm følelse af noget sammenhold*«, som han sagde. Han blev meget rørt over at tale om sine børn, men han fremhævede især sin søn, fordi han reddede den lille

dreng. Ingen af dem vidste jo, hvad der skete i øjeblikket, situationen var livstruende, og man kan reagere på tusind måder på den slags, men sønnen havde altså ro, overblik og overskud til at gøre noget for en anden.

Det er en meget væsentlig indsigt, geologen og hans børn fik – situationens alvor til trods, for vandet i bungalowen var jo en følge af den tsunami i det indiske ocean, der rev flere end 230.000 med sig i døden og lagde store landstrækninger øde. Den indsigt handler om, at når man hører havets brusen, så gælder det om at bevare roen, at være rede. Og den handler faktisk også om glæde midt i rædslen. Geologen var jo berørt, ikke ked af det.

Hans oplevelse er god at holde fast i, når vi skal forstå, hvad det at være rede kristeligt set handler om. Paulus skrev, at vi skal være udholdende. For at være det, må man bevare håbet og lytte til den trøst, vi hører fra skriften, sådan som vi gør det i dag, og derefter må vi

lade det komme til udtryk i vort liv med hinanden.

Geologen blev berørt af at fortælle om sin søn, så fordi han med sin handling åbenbarede noget meget smukt, nemlig det at kunne række ud mod andre og give noget, selv om man umiddelbart ingenting har, fordi man selv kæmper for sit eget liv. Der var kommet en sårbarhed, men en god sårbarhed ind i familien, fordi oplevelsen fyldte dem den dag i dag med taknemmelighed, ikke bare over at være reddet, tror jeg, men over at have været udleveret til hinanden og andre medens naturens kræfter rasede og opdage, at der var godhed og nærhed midt i et dommedagsagtigt mareridt.

Det er den følelse, Jesus prøver fremmane hos os i dagens tekst. Han siger, at netop når vi hører havets brusen, skal vi rette os op, løfte hovedet, fordi han er på vej. Men lader vi os sløve, fordi vi opgiver håbet om, at det nogensinde skal ske, så kan dagen komme over os som en snare, og netop dét bliver ikke rart. Det er derfor, det er godt at vende ryggen til juletravlheden mens det er advent og komme herind i kirken. Så

skærpes sanserne for, at det gode ikke er noget, vi kan kræve ejerskab til, eller at det skulle være et overstået kapitel, selv om vi måske er i en situation, hvor det synes at være forbi, nej, det gode er på vej, og skælver himlens kræfter, så er de – som når træerne springer ud og viser, at sommeren er nær – tegn på, at Gud er lige om hjørnet. Og når vi har været i kirke, så må vi fortælle andre om, at det er sådan det er. Så de kan trøstes og håbe på trods af alt, hvad der sker i livet.

Geologen og hans børn oplevede, at et lille liv blev reddet, da havet skyllede ind over dem. Så heldige var der – som nævnt – mange, der ikke var. Men også for deres efterladte er der trøst at hente i Herrens ord, som aldrig skal forgå, og dermed også for os, for de fleste ved, hvad det er at miste. Hvordan vi kan opbygge hinanden, viser en historie fra vore egne kanter, dengang for mere end 150 år siden, da havets og brændingens brusen skyllede ind over det syd-østlige Danmark og Skåne, og hvor både Lolland og Falster blev hårdt ramt.

Mange mistede alt, hvad de havde, her på Falster blev 52 mennesker havets bytte, og der er en skæbne, som på en eller anden måde er kommet til at rumme hele tragedien. Den skæbne tilhører den lille pige fra Gedesby, Karen Margrethe Jensen, der druknede sammen med 21 andre. Hun forsvandt i bølgerne, og den dag i dag står der i Gedesby kirke en tom kiste, som siges at vente på hende, og dog blev hun fundet og er begravet i Væggerløse. Men man har altså ikke villet fjerne den lille kiste. I Tranekær på Langeland har man også en historie om den samme lille pige, som skulle været drevet i land der, hvor hun så endte med at blive stedt til hvile. Blandt mange hundreder af forfærdelige beretninger er det denne lille piges død, der er allermest kendt, og som flere altså gør krav på. I et knaphedssamfund har man ladet en kiste stå til en pige, som aldrig dukkede op, selv nu, da vi lever i en mere rationel tid. Det vidner om en helt anden mentalitet end vor. For disse mennesker, som blev ramt af stormfloden, har i højere grad end vi kendt Jesu ord om havets og

brændingens brusen, de har hørt om børnene, som er de største i Guds rige, og de har højst sandsynligt været mere overbeviste om ordenes sandhed end vi. Og samtidig har de været klar over, at de ikke kunne vide, om denne stormflod var timen, hvor Jesus skulle komme igen. Det var så ikke; havet trak sig tilbage, og så har det været tid for oprydningsarbejdet; de døde skulle begraves, men når man har været så optaget af den lille pige og hendes skæbne, så er det for mig at se et vidnesbyrd om, at hun personificerer det tab, mange har haft, og som alle, der har børn, frygter at lide. Man har ønsket at vise hende den sidste omsorg, at forberede hende til Jesu genkomst, hvor hun skulle træde ind i hans rige. Og det har man haft kræfter til i en situation, hvor alle har været ramt af katastrofen. Selv her har man ladet sig røre af andres ulykke. Man har forstået, at selv i døden venter vi på Herrens komme. Det er udtryk for overskud, et overskud, som kun troen på Gud kan skænke, en varm følelse af noget sammenhold, kan man

sige, en nænsomhed og omsorg, som vi har så hårdt brug for.

De skrifter, vi læser op fra i adventstiden, lærer os noget om vor skrøbelighed, og selv om det kun er en lille time, vi er samlet her i kirken, kan vi få lov at være sårbare, sorgfulde, ensomme og angstede, alt sammen noget, som er en del af menneskelivet, og det gode ved det er, at her bliver vi hørt, her har vi én at bede til, én, der vil være os nær i livet som i døden, nemlig den gode Gud, som skal komme til os i skyen med megen magt og herlighed.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen